

KIRKMERAK

KAYIP KİTAPLAR KÜTÜPHANESİ

Alexander Pechmann

Çeviri: REGAİP MİNARECİ

♥ can

Alexander Pechmann

**KAYIP KİTAPLAR
KÜTÜPHANESİ**

Die Bibliothek der verlorenen Bücher, Alexander Pechmann

© 2007, Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2015, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Nükhet Polat

Düzeltili: Aylin Samancı

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek, M. Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devkaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2538-8

Bu kitap, Robert Bosch Vakfı tarafından desteklenmiş ve çeviri çalışmaları Europäisches Übersetzer-Kollegium Straelen/Almanya'da gerçekleştirilmiştir.

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

KAYIP KİTAPLAR KÜTÜPHANESİ

Alexander Pechmann

Almanca aslından çeviren

Regaip Minareci

♥can

Onun varlığı için
bir tek kitabın bulunma olasılığı yeterlidir.¹

JORGE LUIS BORGES

1. "Babil Kitaplığı", *Ficciones: Hayaller ve Hikâyeler* içinde, çev. Fatih Özgüven, Tomris Uyar, İletişim Yayınları, İstanbul, 2014, 2. bas. s.110. (Y.N.)

İçindekiler

Suskunluğun Bekçisi	11
Malcolm Lowry ve Beyaz Deniz	15
Hemingway'in Seyahat Çantası	23
Prosper Mérimée'nin Edebiyatla Örnek İlişkisi.....	28
Kim Korkar Byron'ın Hatıratından?.....	32
Mary ve Shelley	37
Thomas Mann'ın Sırrı	44
Kafka'nın Bebek Oyunu	48
Blaise Cendrars'ın Kilitli Kasası	52
Elyazmalarının İmhasını Haklı Çıkarmak Üzerine Birkaç Müthiş Gerekçe	56
Elyazmalarına Düşüncesizce Yaklaşım.....	62
Herman Melville'in Kayıp Adası	66
Oda Hizmetçileri ve Dügme Delikleri	70
Hiç Yazılmamış Kitaplar	74
Amiral Zheng He'nin Seyir Defterleri.....	82
Yanan Kitaplar.....	85
Yanan Kütüphaneler.....	91
Hayalî Sayılabilecek Kütüphaneler.....	97
Belki De Hiç Var Olmayan Kitaplar	104

Cooper'ın Vasiyeti.....	108
Uyurgezerler ve Karnından Konuşanlar Üzerine.....	112
Mr. Gould'un Başyapıtı	119
İnsafsız Daktilo	123
Savaşların Küllerinden	129
Puşkin'in Tavşanı	135
Dünyanın En Tehlikeli Kitabı.....	139
Antikçağ'ın Gölge Yazıları.....	144
Tonozlu Mahzende.....	150
Ezersiz Yazarlar.....	155
Şifreli ve Gizli.....	159
Envanterden Düşen Kitapların Sırrı	164
Kaynakça.....	171
İthaf ve Teşekkür	175
Dizin.....	177

SUSKUNLUĞUN BEKÇİSİ

Sayın ziyaretçiler, kayıp kitaplar kütüphanesinin en alt kademedeki kütüphanecisi sizi bu sıra dışı koleksiyonun sergilendiği salonlarda kabul etmekten son derece memnun olduğunu bildirmektedir. İçeri girmeden önce, size rehberlik edecek bazı önemli bilgileri izninizle aktarmak isterim. Bu bilgiler, kimi trajik olaylar meydana geldiği için güvenlik açısından gereklidir. Örneđin bu kütüphanenin labirentlerinde kaybolan ziyaretçiler olmuştur. Kimileri gün ışığına bir daha hiç görememiş, kimileri de kimsesiz Robinson olarak kitap denizinde kaybolup gitmiş, ancak yıllar sonra bulunabilmiştir. Bazıları da altüst olmuş bir zihin ve sarsılmış bur ruhla kütüphaneden çıkmıştır. Kütüphane ve arşiv kullanımını yakından bilenlerse en büyük tehlikeyle karşı karşıyadır; çünkü onlar bu mekânda geçerli olmayan bir sistematığı esas alırlar. Burada alfabetik, kronolojik, tematik, coğrafî ya da filolojik bir düzenle karşılaşamayınca da çaresizliğe kapılırlar.

Envanterimize hâkim olan bu karmaşanın belli nedenleri vardır. Birinci gerekçe koleksiyonumuzun kapsamı, ikincisi de uzman personel sayısındaki yetersizliktir. Ardı arkası kesilmeyen salonlarımız sonu gelmeyen kitaplardan, elyazmalarından, dosyalanmamış sayfalardan, okunaksız kâğıtlardan, yakılmış kitapların külleriyle ya

da kâğıt kırpıntılarıyla dolu kavanozlardan geçilmez. Bu akıl almaz ve arşivlenmesi güç belgelerle ilgilenen kişiler, benimle birlikte alt kademedен bir kütüphaneci –ki kendisi bir süreden beri ofisinin bir köşesinde ayakta durup gözlerini duvara dikme alışkanlığı edinmiştir– ve amirimiz olan kütüphanecidir. Amirimiz beyefendiyi tabii ki yıllardır görmedim. Kendisi ya bir iş gezisinde dünyanın bir köşesinde, varlığından şimdiye kadar kimselelerin haberdar olmadığı kayıp kitaplar peşindedir ya da kütüphanemizin ıssız salonlarından birinde. Kendisine rastlarsanız lütfen benden selam söyleyin.

Kütüphanemizdeki karmaşanın üçüncü nedeni biz-zat benim. Gerçi kütüphane ile inek ahır, kitap ile gübre yabası arasında rahatlıkla ayırım yapabilecek çapta biriyim; gelgelelim idari bilimlerden, bilimsel sınıflamadan ya da genel olarak kitapların, özellikle de edebiyat eserlerinin değerlendirilmesinden hiç anlamam. Benim çalışırken esas aldığım düzenleme kıstaslarım öznel-dir. Kütüphane içinde yalnızca birkaç yerde belli bir düzen sağlayabildiysem, bunun kütüphaneciliğe yeni başlayanlar için hazırlanmış temel ders kitabının ya da yazın bilimcilerin düsturlarının değil, keyfimin ve özel ilgimin eseri olduğunun bilinmesini isterim.

Açıkça ortada olan sınıflama yetersizliğini bir yana bırakırsak, kayıp kitaplar kütüphanesine şimdiye kadar alınmış olan eserlerin özlerini ve niteliklerini ana hatlarıyla kabaca belirleyebiliriz. Bunlar öncelikle son yüzyıllar süresince rastlantısal olarak ya da kaza sonucu, bir hezeyan ve öfke sırasında ya da gözü dönmüş bir kasıtlılıkla yazarlar, yayıncılar, mirasçılar, avukatlar, din adamları, eğitimciler, zorbalar, askerler, sansürcüler ve okurlar tarafından imha edilmiş, doğanın gücüne yenik düşmüş, bir yerlere gizlenmiş ya da anlaşılmaz dillerde ve çözümlenemeyen yazılarla yazılmış ve kimseler tarafından

okunamamış kitaplardır. Bu eserlerin çoğu sonsuza kadar yok olmuş, bazıları akıl almaz koşullarda yeniden ortaya çıkarılmış, bazıları da imha edilmiş olmalarına karşın korunabilmiş notlar sayesinde aslına uygun şekilde yeniden yazılmıştır. Kiminde yazarın ve kitabın adları mevcuttur, kimi eserde içerik hakkında da biraz bilgimiz vardır; ne var ki çoğunlukla her türlü bilgi eksiktir. Çoğu zaman eser hakkında çıkarsama yapılmasını sağlayacak ne yazar adı ne başlık ne içindikiler ne taslak ne özet ne de belge bulunmuştur. Bizim envanterimizin büyük bölümünü, haklarında daha önce hiçbir şey duyulmamış, hiçbir bilgi aktarılmamış, kimsenin haberinin olmadığı, olduktan sonra da izini süremediği elyazmaları oluşturur. Bugüne kadar hiç kimse bu kayıp kitaplarla sistemli bir biçimde ilgilenmedi. Bu dünyada, bizim kütüphanemiz dışında hiçbir yerde iz bırakmadılar.

Ziyaretçilerin çoğunluğu sessizliğin şairlerini sormazlar; daha çok Lord Byron, Charles Brockden Brown, Honoré de Balzac, Blaise Cendrars, James Fenimore Cooper, John Dee, Fyodor Dostoyevski, Gustave Flaubert, Goethe, Ernest Hemingway, Homeros, Robert E. Howard, James Joyce, Franz Kafka, T.E. Lawrence, Malcolm Lowry, Thomas Mann, Herman Melville, Prosper Mérimée, Aleksandr Puşkin, Sappho, Mary Shelley, Laurence Sterne gibi ismen bilinen yazarların ve edebiyat dünyasının daha pek çok ünlü temsilcisinin kayıp eserlerini merak ederler. Söz konusu yazarlara ilgi duyan kişileri, onların kaybolmuş, imha edilmiş ve yazılmamış kitaplarının özenle saklandığı raflara yönlendirmekten zevk duyarım. Kütüphane içinde yaptığım uzun yürüyüşler sırasında arada sırada büyük isimlerle karşılaşmak beni de mutlu eder. Öte yandan ben bir yazarın şöhretiyle, milliyetiyle ya da yaşadığı çağla değil; belli eserlerin kaybolması, yeniden ortaya çıkması ya da kesin olarak imha edilmesiyle ilgili koşulların çeşitlili-

ğiyle ilgilenirim. Bütün bertaraf edilme girişimlerine inat yeniden yazılmış ya da sözümona kaybolmuş kitapların öykülerini ziyaretçilerime zevkle anlatırım. Varlıklarına o güne kadar kuşkuyla bakılmış ancak buraya sığınmış olan elyazmalarına bu kütüphanenin salonlarında sıklıkla rastlamışımıdır. Gelgelelim açıklanamayan nedenlerden bizim raflarımızda zaman zaman ortaya çıkan başka kitaplar vardır ve bunlar yukarıda sayılan kategorilerden hiçbirine dahil değildir. Bunlar muhtemelen ziyaretçiler tarafından unutulmuştur ya da iş arkadaşlarım ve benden önceki kütüphaneciler bu kitapları yanlışlıkla veya kasten ait olmadıkları raflara yerleştirmişlerdir. Uzmanların “dam üstünde saksagan” diye tanımladıkları, kimse tarafından anımsanmadıkları ya da durmaları gereken raflarda bulunamadıkları için “kayıp” olarak tanımlanabilecek bu kitaplarda pek çok unutulmuş hazine yatmaktadır.

Bütün bu kitapların, içeriklerinden bağımsız olarak kendilerini özel ve canlı kılan yazgıları ve sırları vardır. Ben, en alt kademedeki kütüphaneci, suskunluğun bekçisi, bu kitapların hikâyelerini biriktirmeyi kendime görev edindim. Ve bu hikâyeler, sayın ziyaretçiler, kendi keşif yolculuğunuza çıkmadan önce size hararetle tavsiye etmek istediğim nirengi noktalarıdır. Bunlar, sonsuz kitap denizinde liman olarak kullanabileceğiniz adalardır; böylelikle isterseniz bilinen bölgelere doğru yolculuğunuzu sürdürür ya da tehlikeli ve keşfedilmemiş denizlere doğru macera dolu bir rota seçebilirsiniz.

Size hoş geldiniz derken, yaptığım bu konuşmayı karmaşık ve düşsel olarak algılayan, beni kaçık olmakla suçlayıp yeteneklerimi sorgulayan kişilerin dikkatini Jorge Luis Borges’in, kütüphanemizin giriş kapısının üzerindeki yazıtta yer alan cümlesine çekmek isterim: “Onun varlığı için bir tek kitabın bulunma olasılığı yeterlidir.”

MALCOLM LOWRY VE BEYAZ DENİZ

“Tepelerde, güneş ışınlarının arasında uçuşan martılara baktım. Güneş, görünmez muazzam bir deniz gibi çağıldadı yücelerde.” Malcolm Lowry, henüz kimselerin tanımadığı genç bir yazarken, Themse Nehri kıyısında yaptığı gezintiyle ilgili izlenimlerini arkadaşı ve hamisi Conrad Aiken’e böyle aktarır. Sıradan şeyleri, kullandığı sıra dışı dille parlatma eğiliminin Herman Melville’in şiirlerini anımsatması bir rastlantı değildir. Lowry, gerçeğin sözümona dümdüz ve kaygan yüzeylerine gizlenmiş metafiziksel uçurumların kâşiflerini kendine örnek almıştır. Söz konusu kitabın yazgısı bir şekilde önceden yazılmış olmasaydı, Lowry’nin eserindeki görünmez muazzam deniz mutlaka çok daha büyük bir rol oynardı. En azından Melville’in düşüncesi böyleydi ve Lowry onun deniz üzerine yazdığı *Redburn* [*Redburn: His First Voyage*; *Redburn: İlk Seyahati*] romanını büyük bir coşkuyla okumuştur.

Redburn, New York’tan Liverpool’a yapılan bir yolculuk sırasında bir delikanlının denizcilik dünyasıyla tanışmasını anlatırken yazarının deneyimlerinden yola çıkar. Deniz tutması, fırtına, denizin dehşeti ve güzellikleri, gemilerde yaşanan düşmanlıklar ve dostluklar, edebiyatta çokça değinilen bir konu olan, *green hand* diye alay edilen acemiden, kendine güvenen, tuzlu suyu içine

çekmiş “bahriyeli”ye giden zahmetli yolculuk... Denizcilik yaşamına sancılı girişi gerek *Blue Voyage* [Mavi Yolculuk] adlı eserinde Conrad Aiken, gerekse günümüzde artık tanınmayan Norveçli oyun yazarı Nordahl Grieg, *Skibet gaar videre* [Gemi Hâlâ Gidiyor] romanında işlediler. Bu kitapların hepsini iyi bilen ve beğenen Malcolm Lowry, denizciliğin ve yazarlığın birlikte yürütülebileceği fikriyle zehirlenir ve okulunu bitirir bitirmez denizlere açılmak için babasından izin ister.

1927 yılı Mayıs’ında kan ter içinde kalmış Liverpool’lu liman işçileri ve sıksa miçolar, siyah bir limuzinin rıhtıma yanaşmasına tanık olurlar. O sırada limanda yük gemisi Pyrrhus demirlemiştir. Şoför kapıyı açar ve otomobilden zengin İngiliz işadamlarının, kafasındaki edebiyat kahramanları gibi miço olarak ilk deniz yolculuğunu yapmayı aklına koymuş toy oğlu iner. Malcolm Lowry, yolculukta yaşadıklarının ve denizciliğin gerçeklerinin, gençliğinin romantik düşlerinden nasıl ayrı düştüğünü sonraki yıllarda yazdığı ilk romanı *Ultramarine*’de [Deniz Mavis] anlatır.

Yazarın alter egosunu canlandıran kahramanı Dana Hilliot, Şangay’a doğru yol alan yıkık dökük, berbat yük gemisinde büyük bir savaş verir. Kendisini, dürüst tayfaların karınlarını doyurmak için muhtaç oldukları işlerini elinden alan şımarık bir velet olarak görmekte pek de haksız olmayan işçi sınıfına mensup arkadaşlarının gözüne girmek için uğraşır. Acemi delikanlı büyük bir hataya düşer ve aşırı alkol tüketerek çevresinden saygı görmeye çalışır. Ama eline geçen tek şey, denizcilik yaşamı hakkında edebiyat yoluyla şişirilmiş hayallerinin sonsuza kadar yıkılması olur. Hilliot’ın yalnızlaşması, onun içsel monologlarının ve gemicilerin hararetli sohbetlerinin aktarımıyla ortaya konur: “Yüce Tanrı’m, şu pislik içindeki rezil kölen miço Hilliot’ın, her gök gürelediğinde dizleri çözü-

len, faydasız dualar ederken mide bulandırıcı elleri sürekli titreyen Liverpool’lu-Norveçlinin haline bir baksana; çamur çukurunun yeşil örtüsünden gözlerimi yaratan, ey her şeyi, zayıfları, güçlülere, uysalları, zalimleri, adilleri ve adaletsizleri yaratan, şunun şu değişken küçük zevklerine merhamet et ve nasılsa yakında gelgitlerin yeşil girdabına gömülecek olan yaşamındaki sayılı güzellikleri koru.”

Lowry, miço olarak edindiği deneyimlerle, “yabancı sulara denizin sesini duydu”ğu yönünde bir sav ortaya koyabilir hiç değilse. Conrad Aiken’in *Blue Voyage*’ında geçen bu satırları alıntılarla kendinden yaşça büyük meslektaşının gözüne girmeye çalışır ve ilk eseri *Ultra-marine*’in Aiken tarafından intihal değil de ustaya saygı olarak algılanmasını umar.

Lowry, ilk romanının elyazmalarını 1932 yılında Londra’da bir yayınevine satar. Jonathan Cape Ltd.’nin editörü, metni evinde incelemek üzere evrak çantasına koyar, çantayı da her zaman olduğu gibi otomobilinin arka koltuğuna bırakır. Ancak ofisinde bir şey unuttuğunu fark edip geri döner. Otomobilden sadece kısa süreliğine ayrılmıştır; fakat direksiyona yeniden oturup masasından aldığı evrakı çantasına koymak isteyince arka koltuğun boş olduğunu dehşetle görür. Çantası çalınmıştır! İçindeki en değerli şey, kalın bir deste elyazmasıdır. Çantanın yeni sahibi onun için hiçbir şey ifade etmeyen bu karalamaları muhtemelen şömineye atmış ve şanssızlığına sövüp saymıştır.

Lowry, romanının son halini arkadaşı Martin Case’in evinde yazmıştı. İlk halinin taslakları ise bu süreçte çöp sepetini boylamıştı. Case bu kâğıtları gizlice toplayıp güvenli bir yerde saklamıştı. Lowry’nin başına gelen talih-sizliği öğrenince kurtarmış olduğu sayfaları arkadaşına teslim eder ve Lowry, kitabını yeniden yazmayı mucize-

vi bir şekilde başarır. Ama çıkan sonuçtan hiçbir zaman tam anlamıyla hoşnut olmaz. Karısı Margerie şöyle der: “Her zaman aynı anda iki ya da üç proje üzerinde çalışırdı ve bunlar sürerken *Ultramarine*’in sayfa kenarlarına zaman zaman notlar alırdı. Onu sıklıkla elinde kullanılmaktan yıpranmış o kitapla bulurdum; ya öfkeden çakmak çakmak olmuş gözlerle kitaba bakarak kenarına notlar düşerdi ya da onu sıkıca kavramış halde gözlerini pencereden dışarıya dikerdi. Böyle zamanlarda bana döner ve şöyle derdi: ‘Biliyor musun, gün gelecek bu kitabı yeniden yazmak zorunda kalacağım.’”

Yeniden yazılan ve 1933 yılında yayımlanan romanın 1962 yılında, yani yazarın ölümünden sonra Lowry’nin sayfa kenarlarına düştüğü notları esas alan, yeni bir baskısı piyasaya çıkar. Miço Hilliot’ın *Ultramarine*’deki yolculuğu mutlu sayılabilecek bir sona bağlanmış olsa da, Oedipus Tyrannus yük gemisinin çanları Malcolm Lowry’nin başyapıtı *Yanardağın Altında* için çalmaya başlamıştır bile.

Lowry’nin bütün yazılmış, yayımlanmış ya da yalnızca tasarı olarak kalmış veya kaybolmuş elyazmalarıyla ilgili nihai amaç, Dante’nin *İlahi Komedya*’sı örneğinde olduğu gibi bir anlatım döngüsü, bir roman üçlemesi oluşturmaktı. *Yanardağın Altında* Lowry’nin cehennem yolculuğudur. Bu kitap *Ultramarine* gibi otobiyografik zemin üzerine kuruludur; Lowry’nin ilk evliliğinin yıkılışını ve hem avuntu hem de kendini cezalandırma yolu olarak alkole sığınışını konu alır. *Yanardağın Altında*, hepsinin ötesinde kendini yok etme derecesinde alkolik olan Meksika’daki bir konsolosun kaçınılmaz sonunu anlatan, en ince ayrıntılara kadar düşünülmüş simgesel bir romandır. Konsolosun yaşamda ve aşktaki başarısızlıkları geçmişe dönüşler, sanrılar ve düşlerle anlatılır. 20. yüzyı-

lın felaketlerini yansıtan ölümü, dünya için bir *Mene, Tekel, Peres*'tir¹ aslında.

Yine otobiyografik bir kısa roman olan *Lunar Cautic* [Cehennem Taşı], son nefesini Herman Melville'in bir zamanlar oturduğu evin hemen yanındaki psikiyatri kliniğinde veren bir sanatçının, aklını yitirdiği uca kadar uzanan yolculuğunu anlatır. Kahramanın yaşamının burada son bulması bir rastlantı değildir; çünkü Lowry kendini bu ünlü Amerikalı yazarla özdeşleştirir ve klinikteki doktorlar ve hastabakıcılar Melville'in eserlerinden alınmış isimler taşır. Bu kısa roman Lowry'nin döngüsünde arafı temsil eder; ancak psikiyatri kliniğini cehennemden ayıran tek şey, zayıf da olsa bir çıkar yol olasılığıdır.

Üçüncü roman *In Ballast to the White Sea* [Dolu Ballastlarla Beyazdeniz Yolunda], Dante'nin cennete girişini betimler. Malcolm Lowry'nin daha önceki metinlerindeki çöküş vizyonundan yola çıkarak, edebiyattan olduğu kadar alkol derecesi yüksek içkilerden de kendini alamayan yazarın nasıl bir cennet imgesine sahip olduğu sorusu büyük bir önem taşır. 1909 Londra doğumlu Lowry, hem alkolizm cehennemini hem de akıl hastanesi arafını doğrudan yaşamış kişidir. Kabul görmek için duyduğu özlem ve bir arkadaşının intiharından sonra düştüğü suçluluk duygusu onu alkol bağımlısı yapmıştır. Gelgelelim bağımlılığı ve sanrıları çok geçmeden vazgeçemediği esin kaynağı olup çıkar. Lowry'nin hayallerindeki cennete ilişkin sahip olduğumuz tek ipucu, başarısızlığa uğramış ve kişisel mutluluk umutları geçmişe gömülmüş olan roman kahramanlarının kayıp cennetleridir. Zaten Lowry'nin kendi yaşamı da kahramanlarınkinden farklı seyretmez.

1. Eski Ahit'te "Daniel Kitabı"nda (5:25) Kral Belşassar için duvarda beliren kehanet yazısı. Felaket uyarısı anlamında deyimleşmiştir. (Y.N.)

Hemingway'in eşi, yazarın tüm elyazmalarını nasıl çaldırmıştır? Balzac neden yayıncısına kızıp *Köy Hekimi* romanının ikinci cildini imha etmiştir? James Joyce, *Stephen Hero* adını taşıyan iki bin sayfalık elyazmasını neden ateşe atmıştır?

Edebiyat tarihini, yayımlanmamış ve okurla buluşma şansına sahip olmamış eserlerden yola çıkarak yeniden okumak olası mı? Alexander Pechmann, adeta edebiyat dedektifliğine soyunarak inşa ettiği *Kayıp Kitaplar Kütüphanesi*'yle tam da bunu yapıyor: Bu kütüphanede edebiyat evrenini kalıcı izleriyle şekillendirmiş başyapıtlar yer almıyor; burada Kafka, Joyce, Byron, Shelley, Mérimée, Puşkin, E. Howard ve daha nice dev yazarın kayıplara karışan elyazmalarının izi sürülüyor. Bunlar, "rastlantısal olarak ya da kaza sonucu, bir hezeyan ve öfke sırasında ya da gözü dönmüş bir kasıtlılıkla yazarlar, yayıncılar, mirasçılar, avukatlar, din adamları, eğitimciler, zorbalar, askerler, sansürcüler ve okurlar tarafından imha edilmiş, doğanın gücüne yenik düşmüş, bir yerlere gizlenmiş ya da anlaşılmaz dillerde ve çözümlenemeyen yazılarla yazılmış ve kimseler tarafından okunamamış kitaplardır".

Pechmann, okurunu mizah yüklü anlatımı rehberliğinde *Kayıp Kitaplar Kütüphanesi*'nin raflarında gezdirirken "silik bir hayal, bir anı, bir olasılık ya da ağır ağır solup giden bir düş gibi" varlıklarını sürdüren yapıtları görünür kılar...

